

Helsinki Hősei

Az alábbi versobeliszk állíttatik a Kú Lajos elnök úr vezette Aranycsapat Alapítvány kezdeményezésére, az 1952-es olimpián kimagasló teljesítményt nyújtó magyar olimpikonok tiszteletére.

Válságos időkben tartsd meg bennünk, s óvjad a hitet, Helsinki!
 Önbecsülésünk kikezdték álságos erők, sok megcsappant hitelű, senki.
 Voltál próbaküszöb, olümposzi csúcs: íme előttünk a bizonyosság,
 képes szállani gátakon által, fölérni nemes célt a magyarság.
 Megroppantni gerincét nem hagyta soha, sem azt, hogy megalázzák.
 Amnézia sújtottak az ifjak, géntudatuk izzítani lét-kötelesség,
 önvédelmi ösztönük riadóra ha nem kész, őket is egyként le vadásszák.
 Történelmi abortusz a csatavesztés, vigyázzunk, példánk ne kövessék.
 Jobb sorsra érdemesült, ám emlékezetét vesztő fiatalság sorjázik utánunk.
 Ennyire rontva lenne a volna? Összekavarták, nem tudja, mit érez,
 akkor verslábakon kell iramítani vissza a nemzeti részhez!
 El kellett volna ordítanunk, miféle az eszme, amit szívből utálunk.
 Könnyelműn feledő népnek minő léha jövő adatik még?
 Bűnünk: gyávák voltunk, vagy kora-bátrak a lényegit adni tovább,
 cinkosságunk megbénít, a néma, a szolgálai görnyedezés pedig hétrét...
 nem csekélyke teher megbírni lebagyadt merszünk ódiúmat.

Jókor-időben, ha továbbadjuk a tudásunk, megértik az ivadékok.
 Gyúratunk röge-vén, úrbeli elemekből, vajh mi a titka,
 melyből vétettünk, a rejtélyes anyagnak, elegy, misztika, mely realista,
 nem fedheti fel csupaszra csupált, primitív érdeki ész-ok:
 egygé olvad a tényi való, meg a ballada, monda, rege és a legenda.
 Népi mesékben igazság: legkisebb fiú mindig a győztes,
 hétfejű sárkányt meg a bábát, a vasorrút, elemészi gyehenna,
 megbontni szülőföldünk trancsírozva se tudják, mivel őstest:
 látva látván a szemünkkel mégis olyan, mint hamvakkal teli urna.
 Lelket lehelni belénk nem sikerül, ha a sár ihlet nélküli gyurma?
 Nimród-fik, Hunor és a Magor, Csodaszarvast konokon úzi, nyilazza,
 nyílhegy ütötte a távlat, s óperenciás-tengeri mélység, márvánnyal kirakottan,
 elvétették a vadászok, ám támadhat kedvük még a vigaszra,
 mert bekeríti királyi vadunk, hegykoszorús Kárpáthaza-katlan.

Immár hetven éve, nem lankadva ragyogsz át az időn, Helsinki,
 emléked, amíg magyar él kerek e világon, soha nem vész ki,
 túlmutat ez éremtáblán, eget ostromló, dobogós helyezésem:
 16 arany, számos ezüst meg a bronzok, minekünk ennyi a Minden.
 Egykoron háromszáz spártai mire volt képes a honáért megcselekedni?

Kis lélekszámmal, mi meg azt, mint lehet fényesen megnyerni a békét,
 évszázadok óta tart e népi muszáj: élbolyban kell művelnie létét,
 gyérülünk, mártíri halálunk váltsa vitézi, merész lélegezéssel a Lenni!
 Rendre előzve a számos, öngöggjébe lefulladt, talmi hatalmat,
 mit követünk, miféle vadmadarat terelő égi sugalmat,
 sártekét hálóként begyökérzi, mint a palánta rögöt, a magyarság,
 irtják, űzik, mert képes a lehetetlent megtehetővé alakítani át.
 Félik, kiderül, mióta vándorolunk, messze a messziretől,
 jászolnak jó birkaakoltól, báránfyelleg lelegelt menny pereméről,
 hétmérföldet lépő mesebeli csizmával sem érnek utol minket,
 boldoggá nem avatnak, de porba tiporni akarják a hitünket,
 törtetve törekvő könyököknek nagyobb a becse, mint imazsámolyi térdnek?
 Elbizakodva remélik, a csángó Babba Mária hatalma se véd meg.
 Kívánják, együvé tartozásunk érzete kérészlétű legyen csak,
 vágyják, de hiába: szilárd az apostolok dupla keresztje,
 nemzeti kegyhely a hármashalom-oltár, és nem omolhat,
 mert Spiritus Sanctus-erő s a zsoltárok emelték csíksomlyói nyeregbe.
 Düh-tolulásos a föld, kipusztulással fenyeget, smasszeresen durva,
 számúztek kispadra megint, de a zászlónk színe szívünkben megfogán újra,
 élő sejtként működik, magzaterővel eredt meg a testben,
 így maradtunk eleve elrendelten, arkangyali őrizetesben.

Küzdőtérre kiállnak rendkívüli klasszisaink, a kemény magyar, konok,
 jellemerős, nem tántorodó, máig sziklaszilárd olimpikonok,
 győzni tanítanak, nyerni jövőt, hogyan legyünk, lehetünk szabadok.
 Fároszi fényel lüktetik rendelt sorsunk ezeréves bús igazát:
 glóbuszi fősodor mi vagyunk, jutni tovább többesélyes vigaszág,
 hátramoszdítóktól hemzseg a világ, virtussal csak azért is előre, magyarok,
 csillag-göröngybe el ne botoljunk, Csaba herceg se szokott a Tejúton,
 hágva hegyet, lépve a lőtőt, meghökölni tilos most feleúton.
 Halhatatlan gyámolaink járnak előttünk, vénájukban végre fölébredt,
 szittyák, hunok, a sumérok, besenyők, kabarok s a kunok vére megéledt:
 Papp Laci öklét, ha lesújtani emelte, Botond buzogánya csapott le bizánci érc kapura,
 Toldi, talán Kinizsi malomköve szállt át a horizonton, érkezve, ki tudja, hova,
 surrogva, süvítve a messzít emészti a Csermák kalapácsa,
 röpke szabadság, leszakadt róla a sarló: kényszerű címeri társa.

Vasrács, vasfüggöny, vastaps, a gumipitypangnak naftalinszaga van,
 s DDT-porodőrű a gyerekkor, koponyák-hegye-trónon antikrisztusi Sztálin,
 és kommunista aprószentek alatta farának leskődnek kancsalian,
 föllógatottak nem kérődzének belógatott műeszme-csalin.
 Hályogos szemragyogással, mint a suviszk, fényesre ki bámult szeleket?
 Nem csinált az agyában elsőprő huzatot, Szabadnép félórakat vezetett.
 Megcsúfolva a zászlónk, gányolva a címer, s tanki garancia rá: egy az akol,
 széles nyomtávú síneken barbár horda le-föl zakatol.
 Történelmi a pást, tétre menőn küzdenek a vívók, lebírni mumust,
 Gerevich, Kárpáthy, Kovács beviszik a jóvátételi tust.

Elleneit gyötri a Szilvássy meg a Hódos, rabigába kötött, szigorú a fogás,
virtusuk ősi, szabadulni elég, csípőből nagy ívű dobás,
hitte a tornakirálynő Keleti, zord, földbe marasztó kalodából
életes szaltóval, amely nem a mortale, szerencse-segítve kilábol,
s tudta Korondi, nem véd diktatúra kegye, felemás itt is a korlát,
árnyékok, bár szentüljön le a Nap, törvényesen nem lépheted át.

Visszaállított mégis régi dicsőségünk, a magyar nimbusz,
fel jogerősen zenghetett a Rákosi által leselejtezni kívánt nemzeti himnusz,
néktek, erkölcsi ganék, nehezen állt rá pöce-szagú szátok,
nemzetközi nótára nyitottabb fals fületek, hamis proletárok,
hőrcsögi pofazacskókotok le nem lappasztotta a szégyen, zsarnoki latrok,
kártékonyan éltetek, de nem szólt arról a fáma, hogy még ki se haltok.

Kúszik föl a trikolór, mint a rakéta, mennyei térségeken is túlra,
virradás a szemünkben, könnyekből rózsafüzér, s hiszünk a Turulban,
Hajrá vízilabda: Bolvári, Gyarmati, Szívós, Markovits, fineszes Kárpáti Gyuri
és a többi nagy formátumú társ, megveri, olykor kínlódva ugyan, riválisait.
Öttusázóinkat közös akarat abroncsa egybeköti, nincs, aki őket a földre legyűri.
Női úszók, Székely, a Szőke, s négyszáz gyorsan a váltónk győzelemre hasít,
ó, fenomének, anyatigrisként küzdők, Ti vagytok a báj, honi lányok,
ám, törekenyek nem, a tartást sem Krupszkaja: Zrínyi Nagyszony hagyta reátok.

Nincs zuga földnek, ahová el ne jutott volna a hír: van Aranycsapatunk!
Bár kicsi lélekszámú a népünk, mégis korszakos zseniket adunk:
pápista Grosics, Hidegkuti, Bozsik, Kocsis, Puskás Öcsi, csámpa Czibor,
néhány Európa-klasszis társsal kiegészülve mindenkit a pázsitba tipor.
Legendájukban stoplis csukával karcolt rovásírásos üzenet van:
új időszámítás velünk kezdődött el az emberiségnek oly szent fociban.

Minden érem nemcsak emberi érdem, de malasztal teli ostya,
15 milliónyi magyar közt az üdvöt a krisztusi kegy egyenlően elosztja.
Nem jutna elég? Legyen ez a megváltás misztériumának a gondja,
Helsinkihez méltón, mint hajdan esett meg, a Kenyéért megszorítja.
Hirdesse a versobeliszk, szilárd a hitünk, s nem leszünk se labanccá, se törökké,
hirdesse idők végezetéig, maradunk magyarok, maradunk örökkön örökké.

Pomáz, 2021